

Arrest

nr. 205 051 van 7 juni 2018
in de zaken RvV X / II en X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Inzake rolnummer RvV X:
ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

Inzake rolnummer RvV X:
ten kantore van advocaat S. HUYSENTRUYT
Ezelstraat 25
8000 Brugge

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. HUYSENTRUYT en *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 3 januari 2018, bij arrest met nummer 197 413, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing van 20 december 2017.

1.2 Op 20 december 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op 21 december 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: T(...) G(...)

voornaam: C(...) G(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Quito

nationaliteit: Ecuador

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 20.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd word.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zinnen laste wegens zwartwerk. (PV BG.55.L3.008115/2017 van de politie zone van PZ DAMME I KNOKKE - HEIST.)

Gezien de maatschappelijke Impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer X betreffende een beroep tot nietigverklaring ingediend op 4 januari 2018 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer X betreffende een beroep tot nietigverklaring ingediend op 18 januari 2018. Ter terechtzitting wijst de kamervoorzitter op artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Aan de verzoekende partij wordt ter terechtzitting gevraagd of zij een voorkeur heeft voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. De kamervoorzitter verduidelijkt dat indien de verzoekende partij niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift dat op 18 januari 2018 werd ingediend door Mr. Huysentruyt en gekend is onder het rolnummer X. De verzoekende partij zal dan geacht worden afstand te doen van het andere verzoekschrift. De advocaat van de verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift van Mr. Huysentruyt, met name het verzoekschrift dat op 18 januari 2018 werd ingediend en gekend is onder het rolnummer X

Gelet op het voorgaande moet de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet oordelen op grond van de voorkeur van de verzoekende partij, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift gekend onder rolnummer X

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een tweede middel voert ze de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en in een vierde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen tezamen behandeld.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste middel: schending van artikel 8 EVRM

Doordat: verzoeker een inreisverbod heeft gekregen voor alle staten die ten volle het Schengenacquis toepassen, en dit voor drie jaar.

Terwijl:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad besloot in haar prima facie-beoordeling dat verzoeker niet aantoonde dat hij al zeer lang in Spanje verblijft en/of verblijfsrecht heeft. Ze stelde dat uit het 'permiso de residencia' geen leesbare datum opgemaakt kan worden.

Ondertussen bevestigde het Spaans Consulaat dat huidige Spaanse verblijfsvergunning van verzoeker met het nummer E18233729 werd aangevraagd in 2010 en is geldig tot 23 november 2020. Deze gegevens zijn met enige goede wil ook op te maken uit de 'slecht leesbare' kopie van het paspoort (stuk 6). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk al lange tijd in Spanje verblijft en van plan was daar te blijven.

Daarnaast blijkt nog steeds dat verzoeker samenwoonde met zijn zus en haar familie te (...Madrid). Dat dit het adres van verzoeker is blijkt onder meer ook uit, de uittreksels van het gemeentelijk register van Alorcón (stuk 4 en 5). Daarnaast blijkt dit nogmaals uit de gezondheidskaart die verzoeker voorlegt (stuk 7) Dat zijn zus er woont blijkt uit kopie van haar Spaans paspoort (stuk 8).

Verzoeker toont dus op afdoende wijze aan een familieleven, minstens een privéleven te hebben ontwikkeld in Spanje.

Het inreisverbod dat van toepassing is voor 3 jaar en voor alle landen die ten volle het Schengenacquis (waaronder Spanje) toepassen zodoende het recht op respect voor privéleven, familie- en gezinsleven in hoofde van verzoeker, maar ook in hoofde van zijn familie en vrienden woonachtig in Alorcón (Madrid), Spanje.

Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat: verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.

Terwijl:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Verweerder kan een gebrek aan zorgvuldige voorbereiding worden verweten.

Verzoeker beschikt over een Spaanse verblijfskaart met het nummer E18233729 en geldig tot 23 november 2020. Dit blijkt uit een korte navraag bij het Spaanse Consulaat. Het Spaanse Consulaat bevestigt daarnaast ook het onbegrip van verzoeker aangezien ze stelt dat de Belgische autoriteiten zeker toegang heeft tot deze gegevens.

Daarnaast heeft verzoeker zijn vaste verblijfplaats in Spanje (stuk 4, 5 en 6).

Verweerder heeft dan ook nagelaten rekening te houden met de geldige verblijfsdocumenten van verzoeker en Spanje en is dus onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming.

Derde middel: schending van de materiële motiveringsplicht

Doordat: Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet steunt op werkelijke en correcte feiten.

Terwijl:

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. Indien nodig moet de overheid het nodige onderzoek doen of advies inwinnen betreffende de correcte feiten.

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° Wet van 15 december 1980, wegens het feit dat hij in het Rijk zou verblijven zonder houder te zijn van de bij

artikel 2 vereiste documenten. De documenten die vereist zijn conform artikel 2 van de Wet van 15 december 1980, zijn de volgende:

“1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Verzoeker beschikt nochtans over geldige verblijfsdocumenten in Spanje. Verzoeker beschikt over een geldige verblijfskaart in Spanje die het nummer E18233729 draagt en geldig is tot 23 november 2020. Uit de voorgelegde stukken blijkt bovendien meer dan duidelijk dat verzoeker gewoonlijk en legaal in Alcorcón, Spanje verbleef.

Het niet hebben van geldige verblijfsdocumenten is niet bewezen. Minstens had verweerder een onderzoek moeten instellen met betrekking die verblijfsdocumenten. Verweerder kon op zijn minst inlichtingen hebben ingewonnen bij de Spaanse overheid, zoals verzoeker bij het Spaanse Consulaat heeft gedaan.

De beslissing steunt op foute veronderstellingen die niet zijn bewezen en is zodoende niet op een geldige wijze gemotiveerd.

Vierde middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan, in casu verweerder, op evidente wijze een onjuist gebruik van beleidsvrijheid heeft gemaakt of wanneer het bestuur met andere woorden kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Verzoeker woont intussen al 18 jaar (!) in Spanje, zodat dit zijn nieuwe thuis geworden is. Hij heeft een geldige verblijfskaart in Spanje die het nummer E18233729 draagt en geldig is tot 23 januari 2018.

Bovendien heeft verzoeker een gekende vaste verblijfplaats in Spanje en heeft hij er familie en vrienden.

Verzoeker een inreisverbod opleggen gedurende 3 jaar en dat voor de gehele is kennelijk onredelijk.”

4.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden bekeken in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij betoogt dat zij beschikt over een Spaanse verblijfskaart geldig tot 23 november 2020. Ze stelt dat zij al lange tijd in Spanje verblijft en van plan was daar te blijven. Ze voert aan dat zij samenwoonde met haar zus en haar familie te Madrid en dat dit adres ook blijkt uit de uittreksels van het gemeentelijk register, haar gezondheidskaart en uit een kopie van het Spaans paspoort van haar zus. De verzoekende partij meent op afdoende wijze een familieleven, minstens een privéleven te hebben ontwikkeld in Spanje. Ze benadrukt verder dat ze haar vaste verblijfplaats in Spanje heeft waar zij familie en vrienden heeft en de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met haar geldige verblijfsdocumenten.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier in geen geval afdoende blijkt dat de verzoekende partij thans over een Spaanse verblijfsvergunning zou beschikken die geldig is tot 23 november 2020. Op de kopie van de Spaanse verblijfsvergunning die zich in het administratief dossier bevindt, is immers geen enkele datum leesbaar. Waar de verzoekende partij stelt dat het Spaanse consulaat de huidige verblijfsvergunning bevestigde die geldig is tot 23 november 2020, stelt de Raad vast dat dergelijke bevestiging in geen geval blijkt uit het administratief dossier. Waar de verzoekende partij wijst op uittreksels van het gemeentelijk register van Alcorcón en op een kopie van haar gezondheidskaart, merkt de Raad op dat hieruit in geen geval afgeleid kan worden dat de verzoekende partij thans nog een geldig verblijfsdocument heeft nu juist dat verblijfsdocument geen leesbare datum bevat. Bovendien blijkt uit een elektronisch schrijven van 28 december 2017 dat een vorige raadvrouw van de verzoekende partij een document heeft overgemaakt aan de gemachtigde dat ze omschrijft als een oproeping om de verblijfskaart te vernieuwen (“*je vous prie de trouver (...) la copie de la convocation (pour se présenter à la commune afin de renouveler sa carte de séjour)*”), wat laat vermoeden dat de Spaanse verblijfskaart vervallen is. De verzoekende partij kan overigens niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de voorgehouden geldige Spaanse verblijfsdocumenten en de gemachtigde onzorgvuldig is geweest in haar besluitvorming daar uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde een overdracht naar Spanje heeft onderzocht, maar dat hiervoor een geldig Ecuadoriaans paspoort en een geldige Spaanse verblijfskaart moesten voorgelegd worden en dat dit laatste ontbrak. Uit die verschillende stukken in het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde verzoekende partij wel wou overbrengen naar Spanje, maar dat dit onmogelijk bleek. Gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij over een geldig Spaans verblijfsdocument beschikt, kan de gemachtigde niet verweten worden hiermee niet uitdrukkelijk rekening te hebben gehouden.

Met betrekking tot het aangevoerde familieleven in Spanje, merkt de Raad op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). *In casu* wijst de verzoekende partij op haar zus en stelt dat zij met haar en haar familie “samenwoonde” te Madrid en dit adres zou blijken uit de uittreksels van het gemeentelijk register, haar gezondheidskaart en uit een kopie van het Spaans paspoort van haar zus.

Daargelaten de vaststelling dat deze stukken voor het eerst werden voorgelegd nadat de bestreden beslissing werd getroffen en deze zodoende niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat *in casu* geen bijkomende band van afhankelijkheid kan worden aangenomen, omdat het enkel verblijven op hetzelfde adres hier niet voor volstaat. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Wat het privéleven in Spanje betreft, wijst de Raad erop dat dit begrip niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De verzoekende partij stelt dat zij een geldige Spaanse verblijfskaart heeft, intussen al 18 jaar in Spanje woont, daar een gekende vaste verblijfplaats heeft en er familie en vrienden heeft. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is dat hij effectief sinds zeer lang in Spanje verblijft en/of er een verblijfsrecht heeft. Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit een inschrijving in de gemeente Alcorcón, blijkt dat de inschrijving in Spanje immers slechts dateert van 2014. Wat de Spaanse verblijfskaart betreft, benadrukt de Raad dat uit de "*permisio de residencia*" van de verzoekende partij geen enkele leesbare datum kan worden opgemaakt. Waar zij stelt dat het Spaanse consulaat de huidige verblijfsvergunning bevestigde die geldig is tot 23 november 2020, herhaalt de Raad dat dergelijke bevestiging niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij zet met haar ongestaafde beweringen overigens niet concreet uiteen waaruit haar privéleven in Spanje dan wel concreet zou bestaan en op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privéleven, kan de verzoekende partij dus niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde hiermee rekening moeten gehouden hebben en een belangenafweging moeten doorgevoerd hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij een gekende vaste verblijfplaats in Spanje heeft en hiermee niet eens lijkt te zijn met het motief dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft, wijst de Raad erop dat dit motief in de bestreden beslissing geen betrekking heeft op het verblijf in Spanje, maar op een verblijfsadres in België ter ondersteuning van het motief dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het eventueel verder kunnen duiden van de verblijfsituatie in Spanje doet zodoende geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat betrokkene geen gekend of vast verblijfplaats heeft of weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

In zoverre de verzoekende partij onder haar derde middel stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet kreeg en betoogt dat zij nochtans over geldige verblijfsdocumenten in Spanje beschikt, wijst de Raad op het volgende.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij thans nog over geldige Spaanse verblijfsdocumenten beschikt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de niet in het geding zijnde beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze kritiek is niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, waar slechts het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 20 december 2017 aan de orde is waarin overigens in geen geval wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet of wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over geldige

verblijfsdocumenten. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing. De Raad merkt bovendien op dat op 3 januari 2018, bij arrest met nummer 197 413 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 20 december 2017 werd verworpen.

Ten slotte moet nog opgemerkt worden dat de verzoekende partij in geen geval de vaststelling betwist dat er een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk waarbij de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden waarbij wordt geconcludeerd dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orden een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat het inreisverbod gedurende drie jaar kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij alsnog zou kunnen aantonen dat zij in Spanje over een verblijfsrecht geniet, dan kan zij conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van het inreisverbod vragen.

De middelen lijken ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummer RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld voor wat betreft de zaak met rolnummer RvV X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de zaak met rolnummer RvV X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU